

Vefat Edenler

Yıldönümleri önemlidir. Özellikle vefat yıldönümleri insanın yaşam çizelgesinde çok manidardır. 31 Ekim 2021 günü, Beth Firmo/Gökinan ailesi için böyle bir gündü. Bu ailemiz Kasım 2020’de iki değerli şahsiyetini ebediyete uğurlamıştı.

31 Ekim 2021 Pazar günü, Midyat-Mor Şarbel kilisesinde bir yıl önce öte yakaya göç ederek aramızdan ayrılan Şamoşo İbrahim Gökinan’ın ve ağabeyinin anması yapıldı. Rahmet lokması yenildi. Kutsal ayinde hazır bulunan herkes ve özellikle -Avrupa’dan gelen evlatları/yakın akrabalar- rahmetliyi özlem ve saygıyla, ruhen ve kalben andı. Bu anma gününe ailece katıldık. Herkesle birlikte Sevgili Cano Gökinan’ın şahsında ailenin değerli evlatlarına başsağlığı dileklerimizi sunduk. Kendilerine sabır ve metanet diledik. Teselli ettik.

Çünkü ebedi hayata intikal edenlerin hatırası, sevenlerin düşüncesinde açılmış bir yara gibidir. Kabuk bağlayana kadar o yara devamlı kanar durur. Zamanla o yara kapanır, kurur gider. Böylelikle vefat edenin bıraktığı izler belirsizleşir, sözler silikleşir, anılar canlılığını yitirir.

Ama yakın akrabalar için bu böyle değildir. Özellikle aile fertlerin düşüncelerinde vefat edenin bıraktığı yaranın kapanması, kabuk bağlaması, kurumması daha çok zaman alır. Hele ki, o vefat eden toplumda sosyal emapti düzeyi yüksek otorite etkisine sahip bir babaysa, bu süre daha çok uzundur. Çünkü babanın boşluğu dolmaz. O boşluk orada hep kendini hissettirir. İlahi tesellinin doluluğuyla dolana kadar. O doluluğun tesellisiyle faniliği etkin kılana kadar.

Dünyaca ünlü yaza Vladimir Nabokov (1899-1977) insanın faniliğine dair sarsıcı düşüncesini şöyle ifade etmektedir: **“Gün gelecek beni hatırlayan son insan da ölecek. Tersine gelişen bir cenin gibi imgem de sadece yaşamış olduğum gerçeği dolayısıyla işlediğim suçun son tanığının içinde büzüşüp ölecek.”**

İnsanın faniliği, doğurganlık döngüsü açısından gereklidir. Hatta olmazsa olmazdır. Yoksa her şey donuklaşırdı. Hayatın sürekliliği kısırlaşır. Fanilik, insanlığı ayakta tutar. Bu gerçeği sindiremeyenler, çamura saplanmış bir arabanın tekerleklerine benzerler. Gaza ne kadar basarsanız basın sadece patinaj yaparlar. Boşa çırpınıp durmakla kalmazlar, çaresizlik çukurunu da derinleştirirler.

Faniliği akılda tutanlar ise, iyiliğin önemini unutmayan kişilerdir. Çünkü iyilik özü itibarıyla ilahidir. Kaynağı bakımından sonsuzdur, eskimez, kaybolmaz, ölmez. İyi insan da öyledir. Cismi ölse bile ismi ölmez. Silinmez mürekkeple yaşam defterine yazılır. O isim dünyada unutulsa da, iyilik/yaşam defterinde (ilahî hafızada) sonsuza dek saklanır. O hafıza öyle bir hafıza ki, ne unutulur, ne de yanılır.

Bu nedenle unutulmamak için, vefat eden sevenlerimizi unutmamalıyız. Onları yâd etmeliyiz. Yâd etmeliyiz ki, yaşama dair pozitif enerjimiz artsın. Ruhumuz güçlensin. Güçlenen ruhumuzla ilahî teselliye erken kavuşalım. O kavuşmayla yaşamdaki görevlerimizi rahat ifa edelim. **Tıpkı Şamoşo İbrahim Gökinan gibi böbürlenmeden, büyüklenmeden, kibirlenmeden ve de gururlanmadan... Kendimizi tanıyarak, özdeğerimizi keşfederek, insanları severek, insanlara değer vererek, insanlara hizmet ederek...**

Denildiđi üzere, **“Seni başkasından üstün kılan kim? Tanrı’dan almadığın neyin var ki? Madem aldın, niçin almamışlar gibi böbürleniyorsun?”** (I. Korintliler 4:7).

Rab Allah bütün ölülerimize rahmet eylesin.

Saygılarımla..

Yusuf Beğtaş